

Επαναλαμβάνοντας συνεχώς τις ίδιες αμαρτίες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Πού είναι τα δύσκολα; Ότι μάθαμε ανάποδα. Και φανταζόμαστε τον θάνατο ζωή. Και την αμαρτία κέρδος. Και μέχρι να μάθουμε το σωστό είναι δύσκολα. Και μέχρι να το περπατήσουμε, ακόμη πιο δύσκολα. Και μέχρι να το σταθεροποιήσουμε ακόμη περισσότερο.

Γι' αυτό εξομολογούμαστε πολλές φορές. Γιατί πολλές φορές κάνουμε τα ίδια λάθη. Είναι εκείνο που λέει ο άγιος εκεί στο Γεροντικό: Πάτερ κάνω τα ίδια

πράγματα, τα είπα μια φορά, τα ξαναέκανα. Τα ξαναείπα, τα ξαναέκανα.

Πόσες φορές θα γίνει αυτό; Του απαντά ο άγιος: μέχρι που να σε βρει ο Θεός όρθιο. Εμείς πολλές φορές από εγωισμό, ο εγωισμός χώνεται παντού, λέμε: πάλι τα ίδια θα πάω να πω; Αμάν. Θα μ' έχει βαρεθεί κι ο παπάς.

Ενώ το πρόβλημα ακριβώς δεν είναι αν σε βαρέθηκε ή δεν σε βαρέθηκε ο παπάς. Το θέμα δεν είναι να ακούει νέα και εντυπωσιακά πράγματα ο παπάς. Το πρόβλημα είναι να βοηθήσει κάποιον να μάθει να περπατάει. Άλλωστε αυτός είναι και ο λόγος να έχω πνευματικό.

Τι σημαίνει ότι έχω πνευματικό; Είδατε τι γίνεται στα γήπεδα. Όλοι οι αθλητές έχουν ένα προπονητή. Ο προπονητής τους βοηθάει να μάθουν σωστά το άθλημα με το οποίο ασχολούνται. Και ο πνευματικός κάθε χριστιανού ακριβώς αυτό τον λόγο έχει. Κανέναν άλλο. Να τον βοηθήσει να μάθει σωστά τον τρόπο ζωής της Εκκλησίας.

Το πρόβλημα δεν είναι να έχουμε καλό πρόσωπο στον πνευματικό ή μη μας κακοχαρακτηρίσει. Δεν είναι εκεί το ζητούμενο. Η σχέση δεν είναι ανθρωποκεντρική.

Δεν κάναμε έναν πνευματικό για να μας λέει μπράβο, τι καλά που τα 'κανες, τι καλά που τα πες, είσαι μια χαρά! Και από την άλλη, εμείς να πνιγόμαστε στη ντροπή: πώς τώρα θα πάω να του πω ξανά, ξέρεις έκανα αυτό κι αυτό.

Άλλωστε όσο πιο ειλικρινής είναι κανείς τόσο πιο γρήγορα περπατάει. Γιατί; Τι εμποδίζει το περπάτημα; Το βάρος. Είτε χοντρός είναι κανείς σαν εμένα, είτε βάρος κουβαλάει στην πλάτη, αυτό εμποδίζει το περπάτημα.

Όσο κανείς εξομολογείται ειλικρινώς τόσο λιγότερο βάρος κουβαλάει στην πλάτη, άρα τόσο πιο γρήγορα περπατάει. Τα πράγματα αρμοδέονται σε μία λογική συνέχεια. Όταν τα κατανοήσουμε στη σωστή τους βάση, από κει και μετά θα τα περπατάμε μια χαρά.

Ακόμα και το λάθος μας θα γίνεται αφορμή για να τοποθετηθούμε σωστότερα. Γι' αυτό υπάρχει εκείνη η κουβέντα που λέει ένας παλαιός άγιος «μακάρια αμαρτία», για την αμαρτία του Αδάμ.

Γιατί έγινε αφορμή, λέει εκείνος βέβαια, για να γεννηθεί ο Χριστός. Αλλά

ανεξάρτητα από αυτό μερικές φορές μπορεί κανείς να κάνει ένα λάθος ή μία αμαρτία και αυτό να τον μεγαλώσει.

Αν το δει σωστά, μπορεί να τον μεγαλώσει. Αν το δει λάθος, μπορεί να κολλήσει. Και κει είναι το πρόβλημα για το οποίο δεν πρέπει κανείς να χρονίζει σε κατάσταση αμαρτίας. Γι' αυτό λέει ο απόστολος Παύλος: «έως το σήμερον καλείται· μετανοήσατε ίνα μη σκληρύνει υμάς η αμαρτία».

Ενώ έχετε ακόμα στα χέρια σας τη σημερινή ημέρα ζωής, αλλάξτε τρόπο ζωής, λέει, για να μη σας σκληρύνει η αμαρτία και μετά είναι δύσκολες οι κινήσεις ελευθερίας.

Υπάρχει ένας άγιος, που είναι και δικός μας άγιος, έζησε στη Γαλλία, ο άγιος Μαρτίνος. Για μας είναι λιγάκι άγνωστος, αλλά δεν έχει σημασία. Αυτός, λοιπόν, ο άνθρωπος ήταν στρατιωτικός πρώτα.

Είχε γίνει ένα θαύμα στη ζωή του με τον Χριστό. Τύλιξε έναν γυμνό νεκρό με την κάπα του και ο Χριστός μετά του παρουσιάστηκε φορώντας την κάπα που είχε δώσει στον γυμνό εκείνος.

Αυτός, λοιπόν, αργότερα έγινε επίσκοπος στην Τουρώνη όπως λεγόταν τότε, την σημερινή Τουρ της Γαλλίας. Αυτός, λοιπόν, στα γεράματά του, όντας Δεσπότης της περιοχής, είχε τη χάρη του Θεού και έκανε θαύματα. Όπως ξέρετε, έξω από τις εκκλησίες μαζεύονται ζητιάνοι.

Όταν , λοιπόν, μετά τη Λειτουργία έβγαινε ο Δεσπότης από τον ναό, παρουσιαζόταν το εξής απίθανο θέαμα: ένας κουτσός, μόλις συνειδητοποιούσε ότι βγαίνει ο Δεσπότης, έφευγε τρέχοντας.

Οι άνθρωποι λέγανε: Μα τι στο καλό κάνει αυτός; Μόλις ο Δεσπότης πάει να βγει από την εκκλησία ο κουτσός φεύγει τρέχοντας. Κάποια, λοιπόν, μέρα οι παπάδες τον πιάσανε και του λένε: Καλά γιατί όταν βγαίνει ο Δεσπότης φεύγεις τρέχοντας. Και απαντάει αυτός: Τι λέτε; Να βγει ο Δεσπότης να με δει και να με κάνει καλά; Μετά πως θα ζητιανεύω;

Τραγωδία! Έτσι είμαστε και μείς. Μην τα ψάχνετε. Και μεις φοβόμαστε να μη μας κάνει καλά ο Χριστός και μετά θα μας λείψει η «πνευματική ζητιανιά» στην αμαρτία. Συνηθίσαμε στην κατάστασή μας και δεν θέλουμε ούτε ο Χριστός να μας την αλλάξει.

Βέβαια δεν είμαστε κουτσοί σαν τον ζητιάνο του αγίου Μαρτίνου, αλλά έχουμε άλλα προβλήματα, τα οποία τα κουβαλάμε στον εσωτερικό μας χώρο και είναι

ακόμα χειρότερα. Γιατί είναι πιο δύσκολα. Το να έχουμε μια εξωτερική αναπηρία είναι και έλεος καμιά φορά από τον Χριστό. Τα εσωτερικά είναι τα πιο δύσκολα.

Στον προφήτη Ιεζεκιήλ υπάρχει το εξής το οποίο φανερώνει την κατάσταση μας. Μία ημέρα ο Θεός είπε στον προφήτη Ιεζεκιήλ: πήγαινε να πετάξεις τα είδωλα από τον ναό. Λέει: Κύριε, δεν υπάρχουν είδωλα στον ναό. Του λέει: Δεν υπάρχουν είδωλα στον ναό; Έλα εδώ να σε πάω στον ναό.

Τον πηγαίνει, μπαίνουν μέσα στον ναό και ο Ιεζεκιήλ του λέει: Κύριε δεν υπάρχουν είδωλα πουθενά. Του λέει: Κοίταξε κατά τον Βορρά. Κοίταξε ο Προφήτης. Του λέει: βλέπεις αυτή την τρύπα εκεί που έχει ο τοίχος. Ναι.

Όρουσον αυτή. Δηλαδή άνοιξε την. Την άνοιξε και ο προφήτης έμεινε έκπληκτος, γιατί από μέσα υπήρχε ένας χώρος στον οποίο υπήρχαν «μάτια και βδελύγματα» όπως λέει το κείμενο.

Δηλαδή υπήρχαν ειδώλια ψευδών θεών βδελυκτά στον Θεό. Ήταν είδωλα που κάποιοι παλιότεροι τα είχαν ακόμη και μέσα στον ναό του Θεού κρύψει. Ναός του Θεού είναι καθένας από μας.

Βαπτιζόμενος γίνεται ναός του Θεού. Λέει ο απόστολος Παύλος: ο καθένας από μας είναι ναός του Θεού και όποιος με την αμαρτία φθείρει τον ναό του Θεού θα 'χει προβλήματα μετά στη σχέση του με τον Θεό.

Ε! Λοιπόν και κει μέσα στον ναό μερικές φορές υπάρχουν μάτια και βδελύγματα. Και μέσα στη δική μας καρδιά χρειάζεται να σκύψουμε και να δούμε τι κουβαλάμε και να πάμε παραμέσα.

Να δούμε: είναι καθαρά τα πράγματα ή έχουμε μάτια και βδελύγματα; Και αν έχουμε ειλικρίνεια θα καταλάβουμε αυτό που λέει ο ψαλμός 103 που διαβάζουμε σε κάθε εσπερινό:

Θα συνειδητοποιήσουμε ότι η καρδιά μας είναι θάλασσα μεγάλη και ευρύχωρος εκεί ερπετά ων ουκ εστιν αριθμός. Και τα ερπετά φυσικά δεν είναι τα διακοσμητικά κατοικίδια! Οι άνθρωποι τώρα έχουν διαστραφεί και μαζεύουν τα ερπετά και τα χαϊδεύουν.

Μαζεύουν κροκοδειλάκια, ποντικάκια... Ό,τι θέλουν. Αυτά οι άνθρωποι παλαιότερα, όντας υγιώς τα θεωρούσαν απαράδεκτα. Θάλασσα λοιπόν είναι η καρδιά μας μερικές φορές γεμάτη ερπετά.

Πήγαν στον άγιο Ποιμένα, κάποιοι χριστιανοί. Τον ρωτήσανε τι χρειάζεται κανείς για να γίνει χριστιανός. Τι έχει ανάγκη για να μπορέσει να γίνει χριστιανός; Και

κείνος είπε: Ου δεόμεθα τινος, ει μη νηφούσης διανοίας.

Δηλαδή. Δεν χρειαζόμαστε τίποτε άλλο εκτός από ένα μυαλό το οποίο αντιλαμβάνεται τι συμβαίνει γύρω του. Νήφει. Είναι νηφάλιο, δηλαδή, να μπορεί να καταλαβαίνει τι συμβαίνει γύρω του.

Αυτό χρειάζεται, λέει, κανείς για να σωθεί.

Εμείς πιστεύουμε πολλές φορές ότι η μετάνοια σημαίνει θα τα πω και θα τελειώσουν. Όχι. Θα τα πω και θα τα παραγράψει ο Χριστός, αλλά δεν θα τελειώσουν. Οι συνεπαγωγές μιας αμαρτίας θα υπάρχουν και θα είναι απαραίτητος αγώνας για να ελευθερωθούμε. Συγχώρηση σημαίνει παραγραφή του χρέους αλλά δεν σημαίνει γίνομαι πλούσιος!

Δηλαδή, έπεσα και έσπασα το πόδι μου. Αν αυτό είναι αμαρτία, το λέω μεταφορικά, και πάω στον Χριστό και του λέω έσπασα το πόδι μου. Μου λέει εντάξει. Εγώ το παραγράφω, το παραβλέπω.

Αλλά πρέπει εσύ να μάθεις να κάνεις υπομονή και να προσέχεις το τσάκισμα μέχρι να κλείσει. Γιατί αν κάνεις εξαιτίας της δικής μου παραγραφής τον «νταή», ότι τώρα περπατάς, θα πέσεις και θα σπάσεις και το άλλο το πόδι.

Πάρα πολλές φορές η μετάνοιά μας είναι στρεβλή και σ' αυτό το σημείο. Φανταζόμαστε ότι η παραγραφή της αμαρτίας από τον Χριστό σημαίνει ότι δεν θα πρέπει να υλοποιήσουμε δυναμικά την απόφαση της αλλαγής. Άλλωστε αυτό είπαμε και πιο πριν σημαίνει μετάνοια.

Η αγία Μαρία η Αιγυπτία προβάλλεται στα μάτια των χριστιανών, από την Εκκλησία γι' αυτό και μόνο τον λόγο. Για τον δυναμισμό μιας μετανοίας, η οποία σημαίνει υπομονή, επιμονή και αγάπη του κόπου.

Όλα αυτά πάντα ήταν δύσκολα, να είμαστε ρεαλιστές, στη σημερινή εποχή είναι και απεχθή. Κανείς δεν ακούει εύκολα τη λέξη υπομονή. Τη λέξη επιμονή από εγωισμό καμιά φορά την ακούει.

Αλλά από κει και μετά ακόμη πιο δύσκολα φεύγει από μία ψυχολογική διάθεση να μπει, στο ότι πρέπει η ζωή του να προσαρμοστεί πλήρως, και να ευθυγραμμιστεί με το θέλημα του Θεού. Γιατί ζωή είναι το θέλημα του Θεού. Ενώ θάνατος είναι η αμαρτία.

Αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος

Πηγή: vimaorthodoxias.gr